

SHOGUNAT

Za Vladimira Đurišića

sve ti je to shogunat, moj matori.
lišće u aprilu pada na glave prosvjednika.
na mladima svijet stoji.
guze se mnogi, kače svoje fajlove u oblake.
nismo daleko stigli, zaista nismo.
kuda ćeš? pratim te.

sve ti je to shogunat nedokučivi.
kamile su popile ganges.
kreću ka savi.
ušće progovara:
katana se može koristiti
samo u danima kad je mjesec
polupun.
odgovor kreće sa druge strane,
poslije prekida.
tko si ti koji si htio da odgovoriš
umjesto mene?
prazan sam, nemam identitet.
ja sam mjesto, koje ispituje svog prethodnika,
svog oca.
a zašto oca?

isparava asfalt na celjskom bulevaru.
bulerima naciji šutaju nacije u glavu.
zakucavaju rebra u srce.
kuckuckuc, probijaju kičmu kao raketa.
ulica bokeška. bombe na njoj.
policijski sat.
kasno je.
sve ti je to shogunat, moj matori.

ako ne povežeš,
sve će se još bolje povezati samo.
hajmo na plažu.

anja rupel.
tamo iza velikog kamena.
iza brda i dolina.
iza leđa.

pazi se, došlo je vrijeme da se koristi
katana.
pazi se, došlo je vrijeme da se...
ne odustaj.

sačekaj da te odvedu.
ne jedi govna. ormar je stanovitan
i u njemu je ono
što trebaš obući.

osvajamo beč. osvajamo beč.
ja ne znam za to.
poga osvaja beč svojim pregovorima.
šteger osvaja berlin.
šteger je ekipa.
šteger dobro zvuči.
štreberi su vrh.
slikari slikaju kornjače.
imamo noleta.
nole je vegan.
baš kao i ja koji ne znam da osvajamo
beč. ali ipak.
bitch ali ipak.

biti moderan je jadno.
biti u modi je biti jaran.
proza. proza.
koncentracija je oko na čelu tomaža šalamuna.

nanositi slojeve zemlje
i čistiti se njom.
polako kao što stilisti pišu.
dok se rebra ne usijaju.
onda svuci kožu sa rebara.
onaj, koji je htio da odgovori
prije mene,
pokazao se.
znam tko je.

UVOD U PROZU KRETANJA

stupiti u podzemnu željeznicu kao magarac,
sporo hodati njom. na leđima barut, plazma oružje
i Vanjskost u malim kapsulama. nekakva proza
kretanja. nekakva proza kretanja.

ponašaš se kao da si progutao zvuk.
ti si zaista progutao zvuk.
između usta i želuca stoji ti zvuk.

višeš I, A, I, A. Ljubljana živi samo u stihovima.
koliko kilometara traje putovanje kroz 90 godina?
duševni život magarca može biti i čista površina
po kojoj se kreću tokovi algoritmiziranih
asocijacija. ali ne treba biti, to može biti i samo
duševni život onoga koji vodi magarca? otkud on?
otkud on, otkud on. duh iz društvene mreže.

nisi još gledao taj film. tvoja mađarska jeste
mađarska Huna. brzo zijevaš i tapšeš rukom po ustima.
ponašaš se kao da podriguješ zvuk. I, A, I, A.
kud si otišao? kud si ti sada otišao?

crv viri iz crvene jabuke.

PROMAJA

naši koraci će ploviti
u gorskom jezeru kao nespretne škare
za rezanje bukolikih razglednica; cepaće
vodu u jezeru i iz nje će isteći krv,
koja će prati krv sasečenih razglednica.
naši koraci, nožni, makazasti, odvojeni
od naših nogu koje će biti kao propeleri,
mešajući vazduh, odupirući se o nešto,
što nije horizontalnost ni vertikalnost,
nego kosost.

/

francuski predsednik
u nekom momentu je prilika preko koje,
ucvrljen, pođem u sat, a u drugom momentu
neće biti prilika. također tvoje prilike,
također tvoje prilike. ukočena tehnologija
samo je prilika za razaranje tehnologije
uopšte – a mi, koji sada riskiramo
izglancanost svojih ekvatora, svojih hodajućih
bokova, stupamo u neki ples u kojem
smo svu tehnologiju uvek već poznavali,
nas dvojica, zasebna planeta, sastavljena
iz vazduha, sa predmetima i pojavama,
koji su sastavljeni iz vazduha;

/

mi, već poznajući,
bivajući u dervištvu kruženja,
spuštajući krikove koji su pojmovi,
dok je naš jezik sastavljen isključivo
iz pojmova, mi, koji ne šaljemo više boce
sa porukom u budućnost, nego smo insekti
koji se slave listovima grmova i plodovima
drveća, planete u prirodi, koju činimo
multipliciranom, nezgažljivi i trajni
kao jezici onih koji su razumeli,
potpuni stranci, najprijetniji ljudi koje smo

ikada upoznali, koji plešu i neinertno
se odnose prema satelitima oko sebe, događajima
i političkim zbivanjima u svetu,

mi, kojima se pogledi kose i postaju linije zraka,
linije bega, kroz koje plove ribe naših usta,
velikom brzinom i onda brzo dišu,

mi, koji smo mračni i svetli i neko prelivajuće
i koseće se dvoje, koji iz svoje planete stupamo
u masu i u jedno i u masu i u jedno i jednopolitičko
i masovnopolitičko, mi
ovih dana, koji su bušeni u sve vrste kalendara
(bez obzira na to u kojem tehnološkom obliku),
koji prouzrokuju promaju u vremenu
kroz koju vreme diše na jedan
od načina,

na sebi izvodimo biološku mutaciju,
koja je ideološka mutacija, mi samo znamo šta smo
u odnosu jedno na drugo, mi to samo znamo,
a imena dajemo pojmovima koji rastu kao drveće
i grmovi u nama i dajemo imena grmovima i drveću,
u kojim se sladimo i planine nam dobacuju svoja
imena, preko ljudi, tehnologije, mapa,
pora u našoj koži, preko kojih se odvija nekakva
promaja, preko kojih duva vazduh dok se naše
noge, makaze, odvojene od našeg hoda, čiste
u gorskom jezeru.

BUDUĆNOST

nikad se nisam snalazio u budućnosti,
lomila me je svojim halt! preprekama, uvijek
postavljenim na drugoj visini, cijedila je
moj stomak u suvi sok koji su pili njeni veliki
trolovi, krajnje tupi,

koji su uvijek uspjevali da me
nagone još dalje u budućnost i da mnome prelamaju
moje zavjere i obećanja koja su mi prekrivala
cijelo tijelo i bila moje tijelo, neurotično
i naježeno. nikad se, dakle, nisam snalazio
u budućnosti,

osim jednom sa tobom.

nikad se nisam snalazio u njoj, ona je na svojim
bregovima nosila plemena, bijela,
previše bijela,
koja su u mene bacala strelice,
probijala moje tijelo i stupala među zupčanike
velike parne mašine u meni,
velike političke mašine,
koja je orala vodu dok sam teško i neumorno gazio
po zemlji i agitirao i bacao pamflete i politizirao
mlade, mase,
ona je kvarila moju mašinu
da sam uvijek iznova nasijedao u blatu i tamo ćutao
kao tiha svinja stila, ćutao kao što se ćuti
uz čekanje budućnosti perpetuirane sadašnjosti,
kao što ćutimo postmoderni.

nikada se, zaista,
nisam snalazio u budućnosti,

osim uvijek sa tobom.